

בעזהשי"ת

מים עמוקים עצה בלב-איש ואיש תבונה ידלגה
סטריקור

קובץ דברי תורה

עצה ותבונה

דברי תורה

מב"ק מרז אדמו"ר זצלה"ה

'עומק לב'

שיעורים בספרה"ק

מב"ק מרז אדמו"ר שליט"א

'מים עמוקים'

'דולה התבונה'

פרשת בלק
תשפ"ב

סיון זכור
לאברהם
סטריקוב

נדבת הרב פנחס שטרן שליט"א
לרגל נישואי בנו החתן אברהם אביגדור נחום נ"י
החתונה תתקיים אי"ה ביום ג' י"ג תמוז הבעל"ט
באולמי כינור דוד רח' האומן 2 בית שמש

לע"נ

הרה"ג ר' יעקב דוד דאמב זצ"ל
בן הרה"ג ר' ירחמיאל ישראל יצחק זצ"ל
אשר היה מסור בל"ג ל"ק מרן אדמו"ר שליט"א
נלב"ע ביום א' ד' תמוז ש.ז.
ת.ג.צ.ב.ה.

נדבת הר"ר משה וייץ הי"ו
לרגל נישואי בתו בשעטו"מ
החתונה אי"ה ביום ד' י"ד תמוז
אולמי ארמונות פרידמן
מתתיהו 2 בני ברק

נדבת הר"ר חיים נוטליב הי"ו
לרגל היכנס בנו אריה לייב נ"ו
לעול תורה ומצוות
הבר מצווה ביום א' י"א תמוז
באולם עטרת שיינדל – באיאן
רבינוב 3 בני ברק

נדבת הרב חיים מאיר מארילוס שליט"א
לע"נ אביו
הרה"ח ר' שמעון אלימלך מארילוס זצ"ל
בן הרב מנשה זצ"ל
נלב"ע ט' תמוז תשס"ז
ת.ג.צ.ב.ה.

לתרומות והנצחות:
052-7620204

קובץ י"ז
ערש"ק פר' בלק תשפ"ב

ניתן להאזין לשיעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
מדי ליל שישי בשידור חי במערכת 'קול סטריקוב' מס' 072-3371263 שלוחה 4.
כמו כן ניתן להאזין לאחר השיעור בקו שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בקול הלשון'
מס' 073-2951269 שלוחה 1.

בלק

כלל ישראל. חכן למעשה לא נגמר המעשה צידו, והשי"ת הורה לו שלא לשחוט את יצחק. וזהו שאמר לו לזלעם שאם חזרהם שכוונתו לשמים לא עלתה צידו מעשה של עקירת האומה הישראלית, כל שכן אתה הרשע שרואה לעקור שלא צרנון השי"ת, צודאי שלא יתקיים רצונך.

וי"ל צזה עוד, דהנה צפרשת העקדה כתיב (צראשית כג, יא) "ויקרא אליו מלאך ה' מן השמים ויאמר לחזרהם חזרהם ויאמר הנני, ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את צנך את יחידך ממני", ופירש"י: "כי עתה ידעתי, אמר רצי חזא, אמר לו חזרהם, אפרש לפניך את שיחתי, אתמול אמרת לי 'כי צינחק יקרא לך זרע', וחזרת 'ואמרת קח נא את צנך', עכשיו אתה אומר לי 'אל תשלח ידך אל הנער', אמר לו הקב"ה, לא אחלל צריתי

ויקם בלעם בבקר ויחבש את אתנו וילך עם שרי מואב (כג, כא). וברש"י: מכאן שהשנאה מקלקלת את השורה, שחצש הוא צענמו, אמר הקב"ה, רשע, כצר קדמך חזרהם שנאמר (צראשית כג, ג) 'וישכס חזרהם צצקר ויחצש את חמרו'.

והתמיהה מצוארת, מה ההשוואה צין מעשיו של זלעם שהתמסר על מנת להרע, וצין מסירותו של חזרהם חצינו ע"ה לעשות רצון ה'.

ובספה"ק זר זהב להרה"ק רבי זאב וואלף מופטריקוב זי"ע כתב לצאר הדמיון, כי כוונת זלעם הרשע הייתה לעקור את האומה הישראלית ע"י קללותיו. והנה גם צמעשה העקידה, אם היה יולא אל הפועל, היה ג"כ נעקר כל האומה, שהרי השי"ת אמר לחזרהם חצינו (צראשית כא, יב) 'כי צינחק יקרא לך זרע', ונמצא שתכלית זריותו של חזרהם חצינו הייתה עקירת

ומוצא שפתי לא אשנה, כשאמרתי לך קח מוצא שפתי לא אשנה, לא אמרתי לך 'שחטהו' אלא 'העלהו', אסקתיה אחתיה".

נמצא שבאמת היה לאצרהם אצונו פתחון פה לפרש מעיקרה שאין כוונת השי"ת לשחוט את יצחק, אלא רק להעלותו ע"ג המזבח. ואעפ"כ לא שת לבו לזה, והלך בתמימות לקיים את פשטות ציווי ה' לשחטו.

וגבי בלעם מצינו ג"כ כזאת, שבתחילה אמר לו הקב"ה (פסוק יב) "לא תלך עמהם לא תאר את העם כי צרוך הוא", ורק אח"כ אחר שהרבה בלק להפציר בו נתן לו רשות ללכת, כדכתיב (פסוק כ) "אם לקרא לך באו האנשים קום לך אתם ואך את הדבר אשר אדבר אליך אתו תעשה", ושוב אח"כ נרמז לו ע"י המלאך שאין השי"ת מרוצה בהליכתו, ואילו כאשר אמר בלעם (פסוק לד) "ועתה אם רע בעיניך אשובה לי", ענה לו (פסוק לה) "לך עם האנשים ואפס את הדבר אשר אדבר אליך אתו תדבר".

והנה כל צד דעת היה מצוין באופן כזה שבאמת אין רצון השי"ת שילך

בלעם. אבל הוא לא שת לבו לכל זה, כיוון שבפועל התיר לו השי"ת לילך, ולא עוד אלא שהזדרז והתמסר לזה. וזהו הדמיון בין אצרהם לבלעם, ששניהם היו יכולים להצוין מתוך ציווי ה' שאין כוונתו שיעשו כמו שאמר להם צפירוש, ואעפ"כ לא התייחסו לזה ועשו כמו שנאמר להם בפשטות. אמנם כמוצן שהפרש ציניהם הוא רב, שאצרהם אצונו התגבר על רצונו העצמי ועל רחמיו הטובים לבנו יחידו שנולד לו לאחר מאה שנים, ואף שהיה יכול להצוין שאין כוונת השי"ת שישחוט את בנו, מ"מ הלך בתמימות לקיים ציווי ה' בפשטות. ואילו בלעם עשה זאת מתוך רשעותו ושנאתו לישראל, שאטם את עיני שכלו מהצוין שאין השי"ת מרוצה בהליכתו, כדי לעשות את מה שבלבו הרע.

וזהו שאמר לו השי"ת, רשע, שאתה צרשעותך נאחז בפשטות דברי השי"ת, אף שאתה מצוין שבאמת אין הוא רוצה בזה, וכבר קדמך אצרהם שגם הוא עשה ציווי ה' בפשטות, ובכל זאת לא יצא מעשהו אל הפועל רק כמו שהיה רצון השי"ת באמת, ובדאי שלא יניח ה' לך לעשות כרצונך, אלא כרצונו יתצרך.

ויפתח ה' את פי האתון ותאמר לבלעם מה עשיתי לך כי הביתני זה שלש רגלים (כג, כח). וברש"י: רמז לו אתה מצקש לעקור אומה החוגגת שלש רגלים בשנה. ויש להבין למה רמז לו צמעלתם של ישראל דווקא מנחה זו של עליה לרגל.

וי"ל דהנה הכח של צלעם הוא צוה שהיה נביא, וכמו שאמרו חז"ל (במדד"ר יד, כ) עה"פ (דברים לד, י) "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה", "בישראל לא קם אצל צאומות העולם קם". וזוה היה מתפאר בעלמו שאמר (כד, ד) "נאם שמע אמרי אל אשר מחזה שד"י יחזה".

ועל זה אמר לו השי"ת, שצלוש רגלים כל ישראל מתעלים למדרגה זו של נבואה, וכמו שאמרו בגמרא (סגיגה ג) עה"פ (שמות כג, יז) "יראה כל זכורך", "יראה יראה כדרך שצא לראות כך צא לראות", היינו כי כל אחד זוכה לפי מדרגתו לראות כזיכול את השראת השכינה צעת העליה לרגל.

עוד י"ל, כי צלעם אף שהיה נביא, היה צעל מידות רעות ומושחתות וכמו שאמרו במשנה (אבות פ"ה מ"ט) "עין

רעה ורוח גבוהה ונפש רחצה מתלמידיו של צלעם הרשע". והנה גבי הג' רגלים נאמר (שמות לד, כד) "ולא יחמד איש את ארצך בעלתך לראות את פני ה' אלקיך שלש פעמים בשנה". וצפוטו הוא הצטחה שלא יגזלו הגויים מצנ"י את נכסיהם כאשר יעזבו את ציתם ויעלו לרגל, אמנם יש לדקדק הלשון לא "יחמוד" ולא נאמר לא "יקח" וכדו', ונראה שהקדושה שהמשיכו צנ"י בעלייתם לרגל לציחמ"ק הייתה גדולה כ"כ, עד שמכח זה נתצטלו מהם המידות הרעות, ולא זו בלבד אלא שהשפיעו אפילו על כל הגויים אשר סביבותיהם שלא יהיה צהם מידות רעות. וזהו 'ולא יחמוד איש את ארצך' היינו שע"י העליה לרגל ממילא תצטול גם מן הגויים מדת החמדה והתאוה.

וזוהו שרמז לו השי"ת צוה שצני ישראל חוגגים ג' רגלים, היינו כי צלעם הרשע אף שזכה למדרגת נבואה, נשאר צמידותיו הרעות, ואילו צני ישראל כאשר מקבלים שפע קדושה עליונה אזי מתצטלים ממילא כל מידותיהם הרעות, וגם משפיעים צוה על הגויים. וא"כ צודאי לא יוכל לנחם.

וזהו הרי כל מה שהשי"ת צוחר בישראל, מלד מידותיהם המתוקנות, כמו שנאמר (דברים ז, ז) "לא מרצכם מכל העמים חשק ה' צכם ויצחר צכם כי אתם המעט מכל העמים", ודרשו חז"ל (חולין פ"ט.) "אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל חושקני צכם שאפילו צעה שאני משפיע לכם גדולה אתם ממעטין עצמכם לפני, נתתי גדולה לאצרהם, אמר לפני (בראשית י"ח, כז) 'ואנכי עפר ואפר', למשה ואהרן, אמר (שמות טו, ז"ח) 'ונחנו מה', לדוד, אמר (תהלים כג, ז) 'ואנכי תולעת ולא איש', אבל עובדי כוכבים אינן כן", וכו'. וצני ישראל הם מתלמידי אצרהם אצינו שיש להם עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה (אבות ש"ס), ולכן צחר צהם ה', ולא נתן לצלעם לצנע את זממו לכלותם חלילה.

והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל אחיו את המדינית לעיני משה ולעיני כל עדת ישראל והמה בבית פתח אהל מועד (כה, ו). ובתרגום יונתן איתא: וכד שמע משה רתח

ואשתלי, ואינון צכיין וקריין שמע וקימין צתרע משכן זמנא.

ויש להצין שייכות קריאת שמע לכאן. וי"ל עפ"י מה שאמרו בגמרא (ברכות ה.) "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע שנאמר (תהלים ד, ה) 'רגזו ואל תחטאו', אם נלחו מוטב ואם לאו יעסוק בתורה שנאמר (ש"ס) 'אמרו צלצכס'. אם נלחו מוטב ואם לאו יקרא קריאת שמע שנאמר (ש"ס) 'על משככס'. אם נלחו מוטב ואם לאו יזכור לו יום המיתה שנאמר (ש"ס) 'ודומו סלה'".

והנה אז כשראו שהיצר הרע מתגבר, וכת התורה לא היה מספיק להושיע, שהרי נתעלמה ממש רצונו ע"ה ההלכה צעניין זה, כדאיתא ברש"י, וזהו 'ואישתלי'. ולכן הוכרחו להשתמש עם ענת קריאת שמע, לעורר עי"ז התנגדות ליצר הרע. וצאמת עזרה עלתם, שמיד קם פנחס מתוך העדה לקנאות את קנאת ה', ועי"ז תיקן את המלצ השפל, עד שהסכים עמו הקצ"ה ונתן לו את צריתו שלום.

מים עמוקים

אגרא דכלה - פרשת בלק

וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמרי (כג, ז). כבר תמהו המפרשים דההיא ראייה על כרחך הוא ראייה שכליית, שהתבונן מה שלא התבוננו אחרים, דאי כפשוטו שראה המעשה אשר נעשה מה משמיענו בזה, הוה ליה להתחיל 'ויהי כראות מואב את אשר' וכו'. גם יש להתבונן למה כינה בלשון יחיד 'עשה ישראל' ולא 'עשו' וכו'.

על כן נראה לפרש כמו שדרשו בזהר (קפד:): דבלק חכם גדול היה בסטרא דילייה, והתבונן מה שלא התבוננו אחרים, דידוע ז' עממין היו נגד ז' מדות דקליפה חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות, וסידורם קבלנו מאת כבוד אדמו"ר הרב הק' מוה"ר יעקב יצחק זצוק"ל מנוחתו כבוד בק"ק לובלין, כנעני חסד דקליפה, חתי גבורה, אמרי תפארת וכו'. הנה ידוע דתפארת עיקר

הגוף (כדאימא צמאמר פתח אליהו, טיקו"ז יז. - 'תפארת גופא'), וכאשר עיקר הגוף מנוצח בוודאי שאר הקצוות מנוצחין שהם רק ענפי הגוף. (והנה תראה שהנביא אומר (עמוס ג, ט) 'ואנכי השמדתני את האמרי מפניהם אשר כגובה ארזים גובהו', עשה עיקר מהאמרי והבן).

והנה ישראל דקדושה הוא כינוי לתפארת ישראל, והנה סיחון ועוג היו אמוריים מסטרא דתפארת דקליפה, וזהו שתמצא בשליחות לא נאמר וישלח משה מלאכים אל סיחון וכו', רק 'וישלח ישראל' ל' וכו' (לעיל כג, כא) זה לעומת זה, וזהו 'וירא בלק בן צפור', שגדלה מדריגתו בקליפה בידיעת החכמה, הוא לבדו ראה והתבונן את כל אשר עשה תפארת ישראל לאמרי תפארת דקליפה, ואז התבונן כאשר הגוף מנוצח שוב בוודאי הקצוות לא יעמדו, והבן.

דולה התבונה

מידת התפארת -

עבודת ה' מתוך הכרת ערכה וחיבותה

שיעור בספה"ק אגרא דכלה

ליל שישי פר' בלק תשע"ד

בלק ראה שישראל כבשו את מידת התפארת
והבין שממילא כבר יש בידם את כל הענפים

בספה"ק אגרא דכלה בפרשתן כתב וזל"ק: וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה
ישראל לאמרי (כג, ז). כבר תמהו המפרשים דהתיא ראייה על כרחך הוא
ראייה שכליית, שהתבונן מה שלא התבוננו אחרים, דאי כפשוטו שראה המעשה
אשר נעשה מה משמיענו בזה, הוה ליה להתחיל ויהי כראות מואב את אשר וכו'.
גם יש להתבונן למה כינה בלשון יחיד 'עשה ישראל' ולא 'עשו' וכו'.

על כן נראה לפרש כמו שדרשו בזהר (קפד): דבלק חכם גדול היה בסטרא דיליה,
והתבונן מה שלא התבוננו אחרים, דידוע ז' עממין היו נגד ז' מדות דקליפה
חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות, וסידורם קבלנו מאת כבוד אדמו"ר
הרב הק' מוה"ר יעקב יצחק זצוק"ל מנוחתו כבוד בק"ק לובלין, כנעני חסד
דקליפה, חתי גבורה, אמרי תפארת וכו'. הנה ידוע דתפארת עיקר הגוף (כדאימא
במאמר פתח אליהו, סיקו"ז יז. - 'תפארת גופא'), וכאשר עיקר הגוף מנוצח בודאי שאר
הקצוות מנוצחין שהם רק ענפי הגוף. (והנה תראה שהנביא אומר (עמוס ג, ט) 'ואנכי
השמדתי את האמרי מפניהם אשר כגובה ארזים גובהו', עשה עיקר מהאמרי והבן).

והנה ישראל דקדושה הוא כינוי לתפארת ישראל, והנה סיחון ועוג היו אמוריים מסטרא דתפארת דקליפה, וזהו שתמצא בשליחות לא נאמר וישלח משה מלאכים אל סיחון וכו', רק 'וישלח ישראל' ל' וכו' (לעיל כא, כא) זה לעומת זה, וזהו 'וירא בלק בן צפור', שנדלה מדריגתו בקליפה בידיעת החכמה, הוא לבדו ראה והתבונן את כל אשר עשה תפארת ישראל לאמרי תפארת דקליפה, ואז התבונן כאשר הגוף מנוצח שוב בוודאי הקצוות לא יעמדו, והבן.

והיסוד העולה, שאם קונים את מידת התפארת, כבר משיגים ממילא את כל המידות, כי כולם הם רק ענפים למידה זו. ויש לפרש לפ"ז בלשון המושג (אצות פ"ג מ"א) "איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם", היינו שאם משיג את התפארת, הרי הוא ניצב על הדרך הישרה, כי ממילא יש בידו את הכל.

מידת תפארת - 'את ה' האמרת וה' האמירך'

והנה במהות מידת התפארת ידוע שהיא הממוצעת בין שני הקצוות, מידת החסד שהיא אהבה ומידת הגבורה שהיא יראה, והתפארת היא קו האמצע בין שניהם. ויש לבאר איך מתבטא עניין זה למעשה.

ונראה דגם זה מרומז בפסוק 'את כל אשר עשה ישראל לאמורי', ובהקדם הכתוב (דצריס כו, יז"ע) "את ה' האמרת היום להיות לך לאלקים וללכת בדרכיו ולשמר חקיו ומצותיו ומשפטיו ולשמע בקלו, וה' האמירך היום להיות לו לעם סגלה כאשר דבר לך ולשמר כל מצותיו, ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת ולהיתך עם קדש לה' אלקיך כאשר דבר".

ופירש"י: "האמרת והאמירך, אין להם עד מוכיח במקרא, ולי נראה שהוא לשון הפרשה והבדלה, הברלתיו לך מאלהי הנכר להיות לך לאלקים, והוא הפרישך אליו מעמי הארץ להיות לו לעם סגולה, ומצאתי להם עד, והוא לשון תפארת, כמו 'יתאמרו כל פועלי און' (תהלים נז, ד)".

הרי ששורש 'אמר' הוא ג"כ מלשון תפארת, ולפ"ז שפיר האמורי מכוון כנגד תפארת. והנה מבואר בזה שהגדרת 'תפארת' הוא 'התפארות', וכעניין הכתוב שם, שבני ישראל מתפארים בהשי"ת, ומשיגים את רום שגב גדולתו עד שיודעים שאין ערוך אליו, ואשר לכן מפרישים אותו מכל. וכל זה בא לידי ביטוי כאשר מקבלים אותו לאלוקים והולכים בדרכיו ושומעים בקולו ושומרים כל מצוותיו, שכל זה מבטא את החשיבות הגדולה שבנ"י מחשיבים את השי"ת ואת עבודתו.

ואילו הוא יתברך מתפאר בישראל (כדכתיב (ישעיה מט, ג) "ישראל אשר בך אתפאר"), ומחשיב אותם ביותר, וזה מתבטא בכך שהוא מייחד אותנו לעם סגלה, ונותן לנו מצוותיו, ומעלה אותנו במדרגה על כל הגויים להיותנו לעם קדש לו.

מידת התפארת למעשה - עבודת ה' מתוך הערכת והחשבת גדולת ה' ומצוותיו

והמורם מזה לעניין מידת התפארת, אף שוודאי טמון וגנוז בזה סודות ורזים, הנגלות לנו לעבודה ולמעשה, שזהו הבחינה של עבודת ה' מתוך התפארות, היינו, הערכת והחשבת התורה והמצוות כרום ערכם ומעלתם העליונה מעל הכל. ושלא יהיה קיום המצוות רק מחמת החובה המוטלת על צווארינו, אלא מתוך השגת ערכם וחשיבותם הגדולה.

וכמו על דרך משל, בעניין לימוד התורה, יכול האדם לעמול ולהתייגע בתורה מתוך כפייה וקבלת עול, ולעומת זאת יכול לעמול ולהתייגע בתורה מתוך שמשיג ערכה הרם והנישא, ויודע גודל מעלתה. כך יש בחינה של 'תורה מתוך הדחק', כשהדבר בא מתוך מסירות נפש לקיום מצוות תלמוד תורה, ולעומת זאת ישנה 'תורה מתוך הדחק', כאשר התורה כל כך חשובה בעיני הלומד עד שאינו צריך מאומה מלבד התורה, ושום דבר איננו חשוב בעיניו בכדי שיתעסק בו, שהרי הוא עוסק בתורה שהוא הדבר היותר חשוב בעולם.

וברש"י על דברי הגמרא (פסחים מט:): שאמרו על בנות עמי הארץ שעליהן נאמר (דברים כו, כא) 'ארור שוכב עם כל בהמה', פירש (לפי גירסת הס"י אהע"ז ז והט"ז סס, ג):

"עם כל בהמה, שדומות לבהמה שאין להן לב להבין שהיא חייה ואורך ימיה". הרי עד כמה נדרש מן האדם, שבלבבו יבין את ערך התורה וחשיבותה, שהיא חיינו ואורך ימינו. וכך הוא בשאר חלקי העבודה, 'ללכת בדרכיו ולשמר חקיו ומצותיו ומשפטיו ולשמע בקלו', שהכל ייעשה מתוך הכרת ערכם, והחשבת מעלתם העליונה, וזהו מידת התפארת, שעובד את השי"ת מתוך שמתפאר בו ובמצוותיו ומחשיבם.

ועל דרך זה ייתכן לבאר המשנה (אבות טז, מ"ט): "אמר להם (רבי יוחנן בן זכאי לתלמידיו) צאו וראו איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם, וכו', רבי אלעזר אומר, לב טוב. אמר להם רואה אני את דברי אלעזר בן ערך מדבריכם, שבכלל דבריו דבריכם". ולדרכינו י"ל ש'לב טוב' היינו הרגש הלב של האדם בעבודת ה', שעובד ברצון ומשיכת הלב, ולא רק משום החובה המוטלת עליו, אלא מתוך שמשוג את גדולת העבודה. ודבר זה הוא העיקר, והוא כולל את הכל, כי זהו בחינת מידת התפארת אשר כוללת את כל הענפים כאמור, וכאשר משיגים אותה, אזי ממילא משיגים הכל. ונמצא שמשנה זו עולה בקנה אחד עם המשנה דלעיל 'איזוהי דרך ישרה כו' כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם', וכפי שנתבאר לעיל שהכוונה על קניין מידת התפארת.

ולפ"ז יש לבאר בתוספת נופך הפסוק בפרשתן, 'את כל אשר עשה ישראל לאמרי', המכוון כנגד מידת התפארת כאמור בדברי האגרא דכלה, ונרמז זה בתיבת 'אמורי', שזהו מלשון 'האמרת' שפירושו התפארות וכו"ל, היינו שראה בלק שבני ישראל קנו את מידת התפארת בבחינה האמורה, שעלו והתעלו בדרגת עבודתם, שאין עושים רק מחמת העול המוטל על צווארם, אלא משום שכבר זכו לקבל ערך וחשיבות העבודה, ומתפארים עמה, אשר מעתה כבר זכו לכל ענפי העבודה.

שבת הוא העת המוכשר לקנות את מידת התפארת

והנה אנו עוסקים עתה בהכנה דרבה לקראת שבת מלכתא, והרי זהו עניין השבת, התענוג שיש בעבודה, וההתפארות בהשי"ת, וכמו שאומרים בתפילת יום שב"ק

(לאל-ל אשר שנת) "תפארת עטה ליום המנוחה, עונג קרא ליום השבת, זה שיר שבח של יום השביעי שבו שבת א-ל מכל מלאכתו, ויום השביעי משבח ואומר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולומר לשמך עליון".

וידוע מאמר הרה"ק מאפטיא זי"ע (ששמעו הרה"ק החידושי הרי"מ זי"ע מפיו בעת החתונה הגדולה באוסטילא, והיה חוזר על זה בהתלהבות גדולה) על מה שאומרים בהמשך שם "לפיכך יפארו ויברכו לא-ל כל יצוריו", שצריך להבין מהו ה'לפיכך', ופירש, כי שום בריאה בעולם לא היה בכח להתחיל לשבח ולהודות להשי"ת, עד שהיום השביעי הוא שב"ק בעצמו התחיל לשבח להשי"ת, ו'לפיכך יפארו ויברכו לא-ל כל יצוריו', שאחר שהשב"ק בעצמו התחיל לשבח, אז קיבלו כל היצורים את הכח להלל ולשבח להשי"ת.

נמצא שהשבת היא הנותנת את הכח ליהודי לשבח ולפאר את השי"ת, שזאת היא בחינת מידת התפארת, כאמור. ואכן באמת השבת היא לב היהדות, ואם מתחזקים בקדושת השבת, אז זוכים לקבל את הכל, כי השבת היא העיקר של כל השבוע, וכל הששה ימים הם ענפים ממנה.

ולבן מצינו שנוכר כמה פעמים הלשון 'תפארת' גבי שבת, כמו 'תפארת עטה ליום המנוחה', וכן (נשמו"ע של ספרי יוס שנת) "ישמח משה במתנת חלקו כו' כליל תפארת בראשו נתת", וכן (נשמו"ע של מנחת שנת) "תפארת וגדולה". ושם אומרים: "אתה אחד ושמך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ", שזהו עניין 'את ה' האמרת היום וה' האמירך היום', שכלל ישראל מפארים את השי"ת, והוא מפאר את בני, כי זהו עניין השבת, בחינת התפארת, לשבח ולפאר את השי"ת, וממילא גם מתעורר השבח והפאר של בני ישראל.

וב'קונטרס השבת' להגה"צ רבי יצחק מתתיהו לוריא זצ"ל (שכתבו לבני משפחתו) כתב ש"כי נעים נאווה תהלה" (פסלים קמו, א) בגימטריא שבת. היינו כי השבת היא עת של תפילה ותהילה לה', והוא העת המוכשר לקנות את מידת התפארת.

'האמורי' כנגד מידת החסד - שבנ"י כבשו את כל האהבות הרעות והעולם לקדושה

והנה על דרך ה'אגרא דכלה', פירש הגה"צ הארי"ן צבי מקאז'יגלוב זצ"ל את הפסוק בפרשתו, אולם באופן אחר, שהביא בשם מרן הבעש"ט זי"ע הכלל הנ"ל ש' אומות הם כנגד ז' מידות רעות, אולם לפי קבלתו האמורי הוא כנגד מידת החסד, והוכיח מן הפסוק הנ"ל 'את ה' האמרת היום', שהוא לשון אהבה.

ולפ"ז פירש 'את כל אשר עשה ישראל לאמורי', היינו שכאשר כבשו ישראל את האמורי כבשו כל מיני אהבות רעות וחסד דקליפה שלא ישלטו בעולם, והמשיכו את כל האהבות שבעולם והעולם רק לדברים שבקדושה. ועי"ז שכל האהבות דהאי עלמא לא עשו להנאת עצמם אלא לתועלת לעבודת השי"ת, נתרבו עי"ז מלאכים טובים עד למאוד שנבראו ממעשיהם הטובים, כי בכל תנועה ותנועה עשו מצוה, עי"ז 'ויקץ מואב', שקצו בכל תאוותיהם, 'מפני בני ישראל', היינו בכח בנ"י שהם המשיכו גועל נפש בכל תאוות העוה"ז ע"י שכבשו את האמורי והכניעו כל האהבות ותאוות העוה"ז. וזה אשר הרע לבלק ובלעם יותר מכל, ולכן התאמצו בכל עוז להמשיך ההיפך, ע"י שהכשילו את בני ישראל בתאוות רעות של בנות מואב.

והנה זהו באמת התפקיד של כלל ישראל בעולם וייעודם, לכלות את כל האהבות הרעות, ושכל האהבות שבעולם יעלו ויהפכו לאהבה אחת של קדושה. וכל התחזקות והתגברות של יהודי בעניין זה, שהופך את האהבות הזרות לאהבה לדברים שבקדושה, לתורה, למצוות, ולאהבת חברים, הרי הוא מקרב בזה את תכלית הייעוד של כלל ישראל, וממה שבלק ובלעם נלחמו על זה כ"כ, הרי זה אות וסימן כמה חשוב הדבר וכמה צריך לעבוד ע"ז, כי זהו באמת תכלית הבריאה, שהכל יהפך וייכנס למחנה הקדושה.

ויה"ר שנזכה באמת בכח ההכנה לשבת להתגבר על עצת בלק ובלעם, ולהפוך כל כוחות הרע לקדושה ולאהבת ה'.

תורתו מגן לנו
היא מאירת עינינו
הוא ימליץ טוב בעדינו

היה הוזה ויהיה
שמור שומרי ומצפים
שבת קדשך

בס"ד

הננו להזמין את קהל אנשי שלומינו וידידינו

לשבת התאחדות

בראשות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בשב"ק פר' מסעי ב' אב תשפ"א

באתרא קדישא דרשב"י במירון

הסעודות והלינה במתחם קרית הרשב"י - שטרן

ההרשמה אצל הר"ר יחזקאל מורגנשטרן בטלפון 053-3109791

עד יום ד' הבעל"ט פר' פינחס

